„siist maast, kon minna olli sündinu ja kossunu, wäljalätsi,
„ja es olle weel middagi ilman nännu. Nüüd olle minna
„ümbre se ma-ilma ärrareisinu. Issand om awwitanu, ja
„minna tulle nüüd jälle taggasi ommale male. Oh, et se,
„mes minna olle opnu ja nännu, ka sesinnatse ma rahwast
„saas oppetada ja targas tetta, et nemma tunnes Jummalat
„orjata ja ausaste ilman ellada!" —

Kui reisja sedda olli könnelnu, sis puhhas temma rasse-
daste, ja wessi olli jälleke silmin. Ent tallopoig jäi kuuldma
ja immetellema, kuis temma ni olli üttelnu. et temma siist
maast olli wälja lännu, ja ma-ilma ümbre reisnu. Wimate
küsse töine temmast, mes ammeti-mees temma olnes, et
temma ni lajalt ümbrereisnu?

Ent se noor mees kaie terrawalt temma silmi sisse,
nink üttel: „Perremees, sobber! Saisap kirjan, et omma
„mitmasuggutse ande, ent üts waim. Mes nöwwat sinna
„minno ammetist. Minna elli ka omman saisussen rahho-
„likult ommal maal, ni kui ne Jüngre Kenetsareti jerwe
„weren, enne kui Önnisteggia neide mannu tulli. — Ka
„minno mannu tulli temma sis läbbi waimo ärratamise ja
„höik söame sisse, ni kui temma sääl neide kallapüüdjide
„wasta höik: tulle, minna tahha sinno innemise püüdjas
„tetta! — Nink minna jätti mahha kik, mes mul olli, ja
„lätsi wälja, ülle ma ja merre, armo oppust kulutama kigele
„ma-ilmale, ja pagganid ristma Issa, Poja nink Pühha-
„Waimo nimmel." —

Olliwa nüüd ka latse istu üllesajanu ja kuuldma jänu,
kuis könnelti; ja wäike Jaan, üts hä terraw poiskenne, olli
jo tuhkhawwa mannu ärratulnu, ja essa tade henda mahha-
litsnu kuuldma. — Ent tallopoig nakkas nüüd reisjast
noudma, paljo sedda maad wois olla, mes temma läbbi olli
reisnu, wai kas temma öige ma-ilma otsa mannu ärra olli lännu,
ja mes sääl kül piddi ollema, kon ma-ilma ots kätte tullep?

Sis nakkas se armo-oppusse kulutaja nida sest ilmast
ja temma säädmissest selletama: „Armas perremees, ilma
„otsa tijap ennege Jummal taiwan. Innemise silma kül
„ei olle sedda nännu. Kui sinna päiwal üllespole kaet, ja
„taiwas selge om, sis näet sinna päiwliko sääl küllen paist-

„wat, ent kui päiw om lojale lännu sis tullewa ku ja taiwa
„tähhe wälja, sest et neide walgus päiwa ajal kinnikatte u
„olli se suremba walgussega, mes päiwliko man om. Ja
„kik ne taiwa tähhekese, se ku ja päiwlik, ne omma essi
„ma-ilma ni kui meieke ma-ilm, kon nüüd parhilla minna
„ja sinna ja mu innemisse ja lojusse pääl ellame, ja om
„arwata et eggaütte, ka se kige tillemba taiwa tähhekese
„pääl Jummala lojusse ellawa, ja Issandat tundwa ja ten-
„nawa, ni kui kirjan temma ütlep: minnul om weel muid
„lambid, kea ei olle mitte sest laudast."

Sis olli ka wäike Jaan essa takkast wälja tulnu, ja
su olli täl öige ammule jänu, nisuggutsid alju kuulden, ja
kui sis ütteldi, et eggaüts wäikene taiwatäht piddi ka üts essi
suur ma-ilm ollema, sis nakkas temma sure hälega töisitama,
et: „sesuggutse tühja tullekirrekese päle ei mahhu iks öige
„kärblane ke ellama, wai to weel ma-ilmas kölbap!" —

Ent reisja koste:

„Kui kurre pilwe kottal lendawa, sis ei olle nemma
„kihhulase suru nätta, kost nemma sis karjusse suru sawa,
„kui nemma nurme pääl köndwa?"

Jaan: Nemma olliwa korgen.

Reisja: Kae, armas lats, kurg lendap korgen, ent
temma lendap weel al pilwe. Ent kos to ma om, kon päiw
ja taiwa tähhe weel saiswa! Kige korgemba wihma pilwe
mannu arwatas wersta kolm maad. Ku om ülle pilwi kige
lähhämban, ent temma om jo meie mant arwata päle 50
tuhhand pennikoormat maad. Kohhes sis weel päiw jääp!
Tedda arwatas weel nelja saa wörra korgemban ollewat kui
kuud, ja olles sis, pennikoorma pärra üttelda, päle 20 mil-
lioni ehk musttuhhanda pennikoormat meie mant temma
mannu. — Mes sa sis arwat, kas to sis kül suur es wois
olla, et tedda weel meie mannu ärranättas. Ja taiwa-
tähhe omma ennambaste kik paljo korgemban, kui se päiwa-
kenne weel om, et ka ne kige targemba taiwa-tähhe tundja
ennamb ei sa ärraarwata, ei ka ärranimmitada kui paljo
maad nemma siist peas ollema. — Kas sis nemma ommete
meie ma-ilma suru es peas ollema, kui neid se pärrato ma
takkast meie mannu ärranättas!

Tarto- ja WÃƒÂ¶rro-ma rahwa Kalender 1837, lk. 13